

Bondekonen og nissen i sneen.

Anna sad i sin hyggelige havestue i sin dejligste lænestol med uldplaiden omkring sig og med benene på den bløde skammel. Kaffen var som sædvanlig dampende varm, musikken og historierne i radioen var afslappende og udsigten ud af vinduerne ubeskrivelig flot. Mosen, åen og engen lå hyllet i rim og kulde.

Anna sad og slumrede lidt og inden hun vidste af det var hun inde i en drøm.

”Lillennisen havde for første gang taget slæden med ud til den stejle bakke i skoven. Der var lige akkurat faldet så megen sne, at kælken med lidt besvær kunne snige sig ned af bakken. På den måde var det lidt bøvlet, men Lillennisen tog den ene tur efter den anden og bemærkede slet ikke, at dæmringen så småt faldt på. Da det samtidig begyndte at sne voldsomt, blev det først rigtig sjovt at kurre ned af den stejle bakke. Sådan morede Lillennisen sig i lang tid.

Lillennisen blev efterhånden rigtig træt i benene, og ville hvile sig lidt under det største grantræ i skoven. Han krøb træet ind under det store træs grene, der næsten rørte skovbunden. Han satte sig helt tæt op ad stammen. Her sad Lillennisen i ly for sneflokkene og blæsten. Kinderne blussede og med et var Lillennisen faldet i søvn.

Det var nu helt mørkt i skoven, kun månen lyste ned mellem trætoppene. Kælkebakken blev oplyst af månen og en masse stjernesrud suste hen over nattehimmelen, som var klar og sort.

Lillennisen så ikke kun stjernesrud, nej det var som om der dansede en hel skare sælsomme væsner rundt i kredse, der hvor Lillennisen før havde kælket. Sneen hvirvlede op omkring og ind imellem de sære væsner og deres frakker adskilte sig meget i farvepragt. Den ene var næsten helt hvid ligesom sneen. En anden lignede mest en stor istap. En tredje lignede mest kulde, regn og blæsevejr. En fjerde var det bare pløje med enkelte solstrejf. En femte lignede lunt vejr med grønt græs. En sjette var som de dejligste blomster og fuglekvidder. En syvende var som alle sommerens dufte og farver. En ottende var som alt det modne korn på marken. En niende var som kurve fulde af æbler, pærer, gulerødder og tomat. En tiende som blæsevejr og bunker af visne blade. En elvte som en pløjet mark, dis og tåge. En tolvte var som en mørk nat kun oplyst af alle julens lys og stjerner. De dansede rundt som en stor familie ind og ud imellem hinanden, og fandt sammen til en kreds igen, hvor hver havde sin plads.

Lillennisen gned sine øjne for bedre at kunne se hvem de dansende var, men i det samme gemte månen sig bag en sky, og da den igen dukkede frem, var de sære dansende også væk. Et sådant syn havde Lillennisen dog aldrig haft før. Det måtte han ud og kigge nærmere på nysgerrig som han var.

Lillennisen skovlede de store snedynger væk fra den store grans stamme og rødder med de bare næver. Så kunne han kravle frem fra sit skjul. Han kiggede sig til alle sider, men selv om månen nu var helt fri på himlen og lyste vældigt op mellem granerne, kunne han ikke få øje på de fremmede. De var og blev borte.

Bondekonen og nissen i sneen.

Nu mærkede Lillenissen for alvor at han var sulten og våd helt ind til tæerne. Uha hvor han frøs. Men inden han begav sig tilbage til nissehøjen måtte han grave kælken fri, ellers ville han få på nissehuen af de andre.

Heldigvis havde han bundet kælken snor til stammen inden han satte sig. Det havde han lært at man skulle for så blev tingene ikke så nemt borte. Så nu skulle han bare følge snoren inde fra stammen og ud, og vupti, der var kælken. På samme måde var det også altid meget vigtigt at binde eller fortøje sin båd når man et smut begav sig ud på søen for at entre en af de små øer. Det hørte dog sommeren til at strejfe rundt blandt fæ og godtfolk på de små øer. Nisser havde megen fornøjelse af at drille alfer og mosekonerne der omkring. Men nu var det vinter og bidende koldt. Ikke kun nissehuen, nej alt tøjet fra yderst til inderst var sjaskvåd, ja det begyndte næsten at fryse til is så koldt var det, så nissen fik travlt med at få gang i arme og ben ved at slå en masse vejr møller inden han gik hen og blev til en stivfrossen istap.

Så nu kunne det ikke gå hurtigt nok mod nissehøjen. Bare de andre nisser havde gemt lidt risengrød med kanelsukker og smørklat. Det ville gøre godt nu, tænkte Lillenissen. Han var meget madglad, men det er de fleste nisser jo nok. Lillenissen havde aldrig oplevet at måtte gå sulten i seng. Lige nu længtes han bare efter at komme hjem til den varme nissehøj".